

In het laatste nummer van Das Mag publiceerden schrijvers fragmenten die ze schreven als twintiger. Connie Palmen haakte af en schreef: "Ik heb de map met oud werk geopend en vervolgens integraal verscheurd. Te veel walging. Het heeft me enorm opgelucht, dus ik dank jullie voor de prikkel tot deze verwoesting, maar dat betekent ook dat ik niets te bieden heb. Het wordt vast een mooi nummer." Genoeg aanleiding voor Das Mag om het hierbij te laten.

Er is echter wel iets meer dan een shredder voor nodig om Propria Cures om de tuin te leiden. Na enkele telefoontjes met regionale Limburgse archieven kwam het spoor uit op een klooster in Sint Odiliënberg, waar de dienstdoende non ons ervan verzekerde originele dagboekfragmenten van La Palmen te bezitten. Deze notities had zij gevonden in de half afgebrokkelde spouwmuur van het klooster. Boekhistoricus MM nam de trein naar het zuiden om de handschriften analyseren, en verklaarde ze authentiek. PC presenteert:

Connie Palmen: the Early Years

† Lieve Maagd Maria, lieve Heer die in de hemel zijt,
Vandaag was een zondige dag. Ik heb 5 sigaretten uit de jaszak van de Moeder-overste gestolen en ze achter elkaar opgerookt in de klooster tuin. Nu heb ik zo veel spijt, mijn Heer, dat ik vijf weesgegroetjes achter elkaar heb opgezegd, één voor iedere penk. Word ik ooit nog heilig? Ik wilde zo graag bij het klooster, non worden en opgaan in de Heilige Geest.

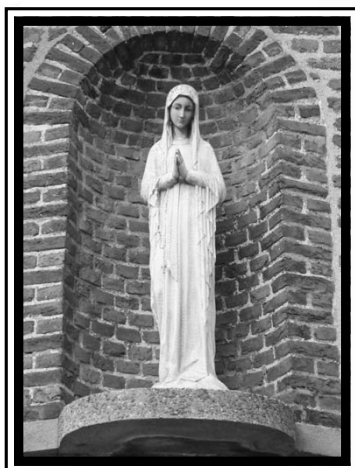

Gisternacht, toen alle nonnen op zaal lagen, sloop ik naar de keuken om mij tegood te doen aan het bloed van Jezus. Ik heb er drie liter van gedronken, niet uit de vergulde beker, maar gewoon rechtstreeks uit de fles. Met elke slok stroomde Zijn lijdde door mijn lichaam. De volgende dag vond de pastoor me in het biechtokje. Hij had het spoor van hosties dat in de keuken begon gevolgd.

Connie (derde van links) gedurende haar dagen op nonnenklooster 't Hangend Kruis.

O Lieve Heer, waarom ben ik zo intelligent?
Volgens de test die ik op school moest doen zit ik qua I.Q. precies tussen Nietzsche en Heidegger in. De leraar noemde me "my little Einstein". Misschien denk ik daarom wel zo vaak aan de Dood. Ik zie de Dood als een grote, goede gebeurtenis.

De nieuwe pastoor is wel leuk, maar wat te jong voor mij. Ik rouw nog steeds om pastoor Hoebrichts: at en toe tilde hij zijn habijt op, die strak stond van zijn dikke pens, en mocht ik met mijn vinger in zijn navel friemelen. "Nonnie Palmen", fluisterde hij lietkozend. Nu is hij dood, net als pastoor Dreessen, pastoor Hendriks en pastoor Peeters. Ik ga zo nog maar een keertje biechten.